

MIJN
MOEDER
KOOKT
SOEP VAN
TAFEL
POTEN

Aefke ten Hagen

Illustraties: Iris Boter

kluitman

Voor Tijn en Bo

Mijn eerste, snelste, sterkste en stoerste jongens.

Jullie zijn allebei het liefst.

Voor Tijmen

To the moon and bladiebla. In goede en slechte tijden. Dat.

Glimmende lippenstift en elfenjurken

Ik word wakker van gezang.

‘Vlinderlicht en vleugelfijn, elfen laat ons vrolijk zijn, lalalala, dansen, dansen, om en om, in het zachte licht der zon.’

Langzaam kom ik overeind. Ik wrijf in mijn ogen en dan zie ik mijn moeder door de kamer zwieren. Ze heeft donkerrode, glimmende lippenstift op waarmee ze mij, halverwege een pirouette, op mijn wangen zoent.

‘Mam,’ zeg ik wrevelig. ‘Niet zo hard, ik sliep net zo lekker.’

Mijn moeder zingt net zo hard door, een of ander zelfbedacht liedje. Mijn vader komt op de rand van mijn bed zitten en fluistert vrolijk in mijn oor: ‘Gefeliciteerd Fiep, je bent elf!’

‘Jippie,’ zeg ik slaperig. ‘Mam, wat heb je aan?’ Ze draagt een grote, lichtblauwe elfenjurk en puntschoenen met flosjes

Nur 283/IPP111901

Bisac JUV039240 / JUV013060

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Aefke ten Hagen

© MMXIX Illustraties en ontwerp omslag: Iris Boter

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLIVERANCIER

bij haar grote tenen. Op haar rug zit een gouden vlinder. Haar blonde haar hangt los op haar schouders.

Mijn vader maakt plaats voor mijn moeder en zij komt nu ook bij mij op bed zitten. De vleugels van de vlinder prikken bijna in mijn gezicht. Dan draait ze zich een kwartslag en pakt mijn hoofd tussen twee handen. 'Lieverd, vandaag ben je elf jaar. Daarom vieren we het elfenfeest.' Voordat ik iets terug kan zeggen, rent ze zingend de kamer uit: 'In een rij en in een ring, vormen wij de elfenkring. Dansen, dansen vleugellicht, in het zachte zonnelicht.'

'Pap, doet ze wel wat anders aan als ze me naar school brengt?'

Mijn vader pakt mij nu ook vast en geeft me een flinke knuffel zoals alleen hij dat kan. Zijn baard kriebelt een beetje. 'Komt goed, Fiep, je moeder is gewoon heel erg trots op haar grote dochter. Elf alweer!' Hij doet heel enthousiast, maar ik zie wel dat hij weer een diepe denkrimpel in zijn voorhoofd heeft. Dat heeft hij vaker, vooral als hij moe is. Hij wordt dan vaak wat kortaf en dan zegt hij minder tegen mama en mij. 'Laat 'm maar even, je vader zit in zijn eigen bubbel,' zegt mama dan altijd.

'Mama gaat de cadeautjes halen,' zegt mijn vader op geheimzinnige toon. 'Ik hoop dat je ze leuk vindt...'

Met een grote wasmand vol cadeaus komt mijn moeder de kamer weer binnen. Alle cadeautjes zijn verpakt in glimmend sterrenpapier en overal staat mijn naam op in grote, glanzende gouden letters.

'Elf cadeautjes voor ons elfje,' zegt mama met een glimlach.

Elf cadeaus. Maar eigenlijk hoopte ik er maar op een. Ik durfde er niet goed om te vragen. Maar ik hoop zo dat mijn ouders het gekocht hebben. Als je iets krijgt, moet je daar gewoon blij mee zijn, Fiep, zeg ik streng tegen mezelf. Ik begin met het kleinste pakje. Daar zit een horloge in, waarvan mama wist dat ik het erg mooi vond. Op de wijzerplaat staat een gitaar en het bandje is van zacht, donkerbruin leer.

'Supermooi!' roep ik enthousiast. Ik doe 'm meteen om en dan omhels ik mijn moeder. Ik geef haar een dikke klapzoen omdat ik het echt helemaal te gek vind.

'Nu heb je de tijd altijd bij je. Hij geeft ook licht in het donker.' Ze geeft mij een dikke zoen terug, waardoor mijn wang weer vol knalrode, plakkerige lippenstift zit. Nu pas zie ik haar ogen goed. Ze heeft ook felblauwe oogschaduw opgedaan. Papa ziet er eigenlijk altijd heel gewoon uit. Hij draagt vandaag weer een lichtgrijs pak en blauw overhemd. Hij heeft een paar setjes kleding voor op kantoor en in zijn vrije tijd draagt hij het liefst een shirt met een fijne spijkerbroek. Mijn moeder trekt altijd aan waar ze zin in heeft. Soms draagt ze een baljurk, terwijl ze nergens naartoe hoeft. En naar het feest van tante Kitty, haar zus, ging ze in een bloemetjeslegging en met een hele hoge paardenstaart in haar haar.

Ik ga door met uitpakken. Ik krijg nog een stickervel met elfjes, een boek over elfen, een cd met elfenmuziek en een

nieuw vriendenboekje. 'Leuk,' zeg ik. 'Maar ik had toch al zo'n boekje?'

'Vrienden kun je nooit genoeg hebben!' roept mijn moeder. 'Toch, Casper?'

Mijn vader knikt, maar hij heeft helemaal niet zo veel vrienden. Mijn ooms zijn volgens mij zijn beste vrienden. 'Zal ik alvast de oven aanzetten voor croissantjes of wil je verder gaan met uitpakken?' vraagt mijn vader.

'Ik wil liever verder uitpakken,' zeg ik. Ik hoop zo dat erbij zit waar ik om gevraagd heb, maar de vormen van de pakjes in de wasmand lijken echt niet op dat waar ik op hoop. Mijn wangen voelen warm. Ik pak nog een shirt uit, dat ik stiekem een beetje kinderachtig vind vanwege het elfje erop, een broek in een kleur die ik wel heel erg fel vind, schriften en pennen met elfen erop en een lampje in de vorm van... een elfje. Ik hou niet eens van elfen. Ik probeer mijn teleurstelling te verbergen als papa me vastpakt en vraagt of ik blij ben met mijn cadeautjes. 'Heel erg, bedankt voor alles!' Dan zeg ik: 'We gaan lekker ontbijten, ik heb echt honger.'

Als ik beneden kom, staat mijn moeder me met een grote glimlach op te wachten. Er zit een beetje lippenstift op haar tanden. Dat heeft ze vaker als ze veel te veel make-up opdoet. In de keuken ruikt het naar aangebrande croissantjes en verse gemberthee. Op tafel zie ik iets liggen waar mijn hart sneller van gaat kloppen.

'Nog een cadeau?' vraag ik voorzichtig. Het is ingepakt, maar de vorm is precies goed.

'Pak maar uit, lieverd,' zegt mijn moeder. 'Casper, kom je er ook bij?' Mijn vader gaat naast me zitten. Mama wiebelt ongeduldig op haar benen.

Ik scheur met trillende vingers het papier van mijn cadeau af en dan heb ik hem vast. 'S...serieus!' roep ik blij. Ik weet bijna niet wat ik moet zeggen. Ik stotter er zelfs van. Een prachtige driekwartmodel klassieke gitaar. Precies zo een als ik wilde hebben. Hij ruikt nieuw en voelt heel lekker op mijn schoot. Op mijn vorige gitaar was ik echt uitgespeeld. Volgens Sander, mijn gitaarleraar, was ik nu wel toe aan een nieuwe. Mijn vader omhelst me en geeft me een klein pakje.

'Dit hoort er ook bij,' zegt hij. 'Nu kun je zelf je gitaar stemmen.'

Ik weet bijna niet wat ik moet zeggen. Een nieuwe gitaar. Een stemapparaat. Wat een geweldige verjaardag is dit!

Dan kust papa me gedag. 'Sorry Fiep, ik moet gaan. Ik wil nog veel langer blijven, maar het is zoals het is: je vader moet zwoegen op zijn werk.' Hij trekt een zielig gezicht, maar ik weet dat hij een grapje maakt. Hij werkt op een kantoor met heel veel andere mensen. Hij doet iets met verzekeringen, waar hij soms enthousiast, maar veel te lang over vertelt. Ik luister dan wel, maar ik weet het zeker: ik wil later nooit op een kantoor werken. Het liefst ga ik iets doen met muziek, gitarist worden of zoiets.

'Vanavond speel ik een stukje voor je op mijn nieuwe gitaar.'

‘Daar heb ik zin in. En bewaar wat lekkers voor me. Ik ga nu snel!’

‘Dag, Caspertje!’ roept mijn moeder.

‘Dag, Hillie,’ zegt mijn vader. Hij pakt haar gezicht tussen zijn grote handen en geeft haar een dikke zoen. Als papa haar heel lief vindt, zegt hij ‘Hillie’ en mijn moeder noemt hem dan ‘Caspertje’. Ik vind het wel jammer dat papa nu al weg moet en dat het een gewone schooldag is. Ik wil lekker met z’n drietjes verjaardag vieren. Of nee, met z’n viertjes. Mijn bestie Sofie wil ik ook graag zien.

Ik kijk op de klok. Ik moet opschieten omdat ik niet te laat op school wil komen. Het is al kwart voor acht. Over een half uur moet ik gaan.

‘Wil je een eitje, lieverd?’ vraagt mijn moeder.

‘Graag,’ zeg ik zonder dat ik echt luister. Kachel loopt mieuwend rondjes om mijn voeten. Hij wil bij me liggen. Kachel is enorm en als hij op je schoot ligt te spinnen – wat hij altijd wil – is het net alsof je een verwarming op je schoot hebt; daarom hebben we hem maar Kachel genoemd. Volgens mij vindt hij mijn cadeau niet zo leuk. Mijn nieuwe gitaar pikt zijn plekje in. Ik pingel op het instrument en wou dat ik de tijd had om hem nu meteen te stemmen. Intussen kijk ik naar de enorme glitterballonnen die in de keuken en de woonkamer hangen. Dat moet veel tijd hebben gekost! Voor het raam hangen grote letters: FIEP 11 JAAR!

‘Tadaaaaa!’ Mijn moeder zet een bord voor me neer met twee gekookte eitjes erop. ‘Vanmiddag kom ik je ophalen

van school,’ zegt ze geheimzinnig. ‘Alle meisjes uit je klas weten dat je vanmiddag je feest viert.’

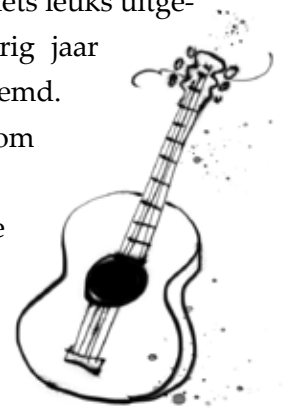
‘Ik dacht dat ik alleen Carmen, Sofie en Suus zou uitnodigen? Vorig jaar...’ zeg ik. Intussen kijk ik naar de stapel afwas die op het aanrecht staat. Het staat helemaal vol met gebruikte koffiekopjes, pannen, borden en vies bestek. Papa wilde de vaatwasser repareren, maar dat is blijkbaar nog niet gelukt. En mijn moeder zit er niet echt mee. Eergisteravond heeft ze de suikerpot laten vallen. Ze heeft de suiker en de scherven bij elkaar geveegd met stoffer en blik, maar er ligt nog steeds een hoopje suiker op de grond in een hoekje. Kachel vindt het wel lekker. Hij snuffelt aan de witte, kleine korrels en neemt er soms een likje van.

Mijn moeder onderbreekt mijn gedachten: ‘Er zitten tien meisjes in je klas, die komen allemaal,’ zegt ze stralend. ‘Samen met jou hebben we dan... elf meisjes! We gaan een workshop doen bij de wereldmuziekschool!’ Dat is nou echt mijn moeder. Ze wil me altijd verrassen met mijn verjaardagsfeestjes. Gelukkig heeft ze dit jaar écht iets leuks uitgekozen. De workshop paaldansen van vorig jaar vonden mijn vriendinnen toch een beetje vreemd.

‘Tof!’ roep ik blij. Ik pak mijn telefoon om Sofie te appen.

‘Wacht. Ik maak een foto van je met je nieuwe gitaar!’ zegt mijn moeder. ‘Kun je Sofie meteen appen om ‘m te laten zien!’

Mama maakt een foto van me, terwijl ik

lachend mijn nieuwe gitaar vasthou. Mijn moeder geeft me mijn telefoon terug. 'Je straalt, Fiep,' zegt ze.

Ik zie mezelf terug op mijn smartphone. Grote lach, piekhaar en mijn gitaar in mijn armen alsof het een jong poesje is.

Van mijn nicht Ella heb ik ook een appje. *Gefeli lief nichtje! En veel plezier met je feestje vanmiddag. Ik kom het gauw met je vieren!*

Ella is dan al wel 19, maar ze doet net zo gek als Sofie en ik. Vroeger, toen ik nog klein was, paste ze vaak op me na school. Dat waren altijd hele leuke middagen. Ella verzond de gekste dingen. Dan verkleedden we ons als heksen en maakten we heksensoep. Of we maakten een hele grote krijttekening in de tuin. Ella studeert nu en woont op kamers in Utrecht, dus ik zie haar niet meer zo vaak.

Leuk leuk! app ik haar terug. *Je moet echt mijn nieuwe gitaar zien!*

Intussen krijg ik een berichtje van Sofie: *Vette gitaar Fiepie! En gefeliciteeeeerd! Zin in je feestje! Tot zo @school! Ze stuurt een heleboel smileys mee.*

Mijn moeder en ik hebben gisteravond van papier-maché een grote, felgekleurde gitaar gemaakt, een piñata, als traktaatje op school. Hij is helemaal gevuld met snoepjes en de bedoeling is dat we erop slaan zodat alles eruit valt. We hebben er tot een uur of elf aan geknutseld gisteravond en daarna heeft mama blijkbaar nog het hele huis versierd.

Ik onderdruk een gaap als mijn moeder me op haar fiets bij school afzet. Ze stond erop dat ik op mijn verjaardag niet

zelf hoeft te fietsen. Aan mijn moeder kan ik in ieder geval niet merken dat ze laat naar bed is gegaan.

'Veel plezier, schat!' roept ze me na, terwijl ik het schoolplein op loop. 'Dag, elfje van me.'

Ik zwaai onhandig met de piñata onder mijn arm en voel me hartstikke jarig, hoe moe ik ook ben.

'Vlinderlicht en vleugelfijn, elfen laat ons vrolijk zijn, lalalala... ' schalt mama's stem door de straat, terwijl ze wegfietst. Ik zie dat een paar vrouwen mijn moeder nakijken. Ik voel dat mijn wangen warm worden en mijn handen gaan trillen. Daarom kijk ik weg en doe ik alsof ik niets zie.

Mijn moeder heeft haar elfenjurk nog aan.

Mooie glazen en glimmend servies

‘Mam? Mama?’ vraagt Sofie. ‘Mag Fiep hier vanavond eten, mam? Mag het?’ Haar moeder geeft niet meteen antwoord want ze is aan het schoonmaken.

Ik chill vanmiddag bij mijn bestie. Ik heb al een tijdje niet meer bij Sofie gespeeld omdat we alle twee te druk waren, maar dat halen we vandaag in. Dat kwam ook wel goed uit, want mama voelde zich niet zo lekker. Na mijn verjaardagsfeestje een paar weken geleden had ze nog heel hard gewerkt aan haar nieuwe kunstwerken. Tot ze de afgelopen dagen moe en somber door het huis slofte in haar badjas. Papa vroeg me om een beetje te helpen met de klusjes in huis, want ‘mama zit even in een dipje.’ Gisteren kwam tante Kitty ons een pan met tomatensoep brengen. Handig, zo’n tante die dichtbij woont. ‘Kom maar lekker langs als er iets is, Fiepje,’ fluisterde ze me nog toe toen ze weer ging.

Sofie hangt nog steeds onderuit op de tuinbank met haar

telefoon in de ene en de lolly in haar andere hand. Ze is er dol op: mierzoete lolly’s met van die dikke kauwgomballen in de binnenkant.

De plantjes bij Sofie thuis hebben allemaal mooie groene bladeren en felle kleuren.

Barbara, Sofies moeder, borstelt de stoep met een bezem. Ze veegt een hoopje bladeren op en gooit het in de groene container. Er dwarrelt een klein blaadje over de tegels. Barbara pakt het met het topje van haar wijsvinger en duim op en laat het in de container vallen. Mijn ouders tui- nieren nooit, maar in onze tuin kun je je echt goed verstop- pen achter alle kunstprojecten van mijn moeder, de struiken en het woekerende onkruid.

Als de blaadjes weer aan de bomen komen, heeft mijn moeder wel eens zin om het hele huis schoon te maken. Ik hoop dat mama snel weer uit bed komt en het huis op gaat ruimen. Dat ze weer zingt en lacht. Dan gaat al haar kunst weer naar het atelier en kunnen we gewoon aan tafel zitten.

‘Maham,’ zeurt Sofie door. ‘Mag het nou?’

‘Dat Fiep bij ons blijft eten?’ vraagt haar moeder. Ze kijkt Sofie en daarna mij aan. ‘Vindt jouw vader...’ Barbara speurt naar de tegels en gaat dan verder: ‘Vinden jouw ouders dat goed, Fiep? Als jouw vader of moeder al op jou heeft gere- kend met eten...’

‘Nee hoor,’ zeg ik. ‘Mijn vader moest nog iets verzinnen voor het eten vanavond, maar ik zal wel even appen,’ stel ik voor.

‘Van mij mag het, hoor,’ zegt Barbara. ‘Willen jullie dan een pastasalade eten?’ vraagt ze. ‘Of liever witlof met rozijntjes en een visje?’

‘Pasta!’ roepen Sofie en ik tegelijk. Ik grinnik. Dan app ik mijn moeder.

Hoi mam! Hoe gaat-ie? Ik ben bij Sofie. Mag ik hier eten?

Ik zie dat mama bijna meteen online komt als ik haar geappt heb. Als ze een hele slechte dag heeft, kijkt ze vaak niet eens op haar telefoon. Maar nu zie ik dat ze aan het typen is. Opgelucht haal ik adem. *Goed meis. Xmam*

’s Avonds zitten we samen aan de tafel, buiten in de tuin. De ouders van Sofie, Sofie en ik.

‘Rikkert, schenk jij wijn in?’ vraagt Barbara. Er staan mooie glazen op tafel en het servies glimt. Voor ons alle vier heeft Barbara hetzelfde witte, diepe bord klaargezet. Het bestek ligt er kaarsrecht naast. Ik vergeet altijd hoe het bestek moet liggen. Barbara heeft de tafel gedekt en de vorken links en de messen rechts neergelegd. Mijn moeder is al blij als ze een pollepel kan vinden om door de soep te roeren. In onze keuken is het altijd chaos.

‘Wat willen jullie drinken, dames?’ vraagt Barbara.

‘Water graag,’ zeg ik. Ik krijg koud water uit een mooie, lichtblauwe karaf met ijsblokjes. De pasta is erg lekker. De paprika priegel ik er stiekem tussenuit. Thuis zou ik dat

gewoon in de tuin gooien, maar hier durf ik dat niet. Iedereen ziet dat echt meteen liggen op het kortgeknipte gras.

‘Fiep houdt niet van paprika,’ legt Sofie uit. ‘Laat maar liggen hoor, wat je niet lust.’

Het toetje is ‘sorbet in een sierlijke coupe,’ zoals Barbara het aankondigt. Er zitten frambozen in, suikervrij vanille-ijs en er ligt een chocolaatje op.

‘Lekker,’ zegt mijn vriendin tevreden. Ze stopt het chocolaatje meteen in haar mond.

‘Kokos met pure chocola,’ zegt Barbara. ‘Zalig!’

‘Daar smaakt die dessertwijn vast lekker bij,’ zegt Rikkert. Hij schuift zijn stoel naar achteren en loopt naar binnen om een nieuwe fles wijn te halen.

‘Zal ik helpen met afwassen?’ vraag ik na het eten.

‘Nee hoor, Fiep, dat hoeft niet,’ zegt Barbara. ‘Rikkert en ik ruimen de vaatwasser wel in. Blijven jullie maar zitten en genieten van het lekkere avondzonnetje.’

‘Serieus?’ vraag ik. Barbara knikt.

Als ik even later naar binnen loop, zie ik dat de moeder van Sofie alles alweer heeft opgeruimd. Ze heeft het aanrecht schoon gesopt, de vloer glimt en de vaatwasser zoemt tevreden. Mijn vader en moeder kibbelen vaak over het inruimen van de vaatwasser. Papa vindt dat mama het er altijd heel slordig in gooit, dan wordt de vaat niet goed schoon volgens hem. Mama vindt dat papa niet zo moet zeuren. Het is maar een vaatwasser. Mijn moeder zet hem altijd

gewoon nog een keer aan als de vaat niet goed schoon is.

‘Wil je ook een kopje thee, Fiep?’ vraagt Barbara.

‘Lekker!’ zeg ik. ‘Maar eerst ga ik even mijn neus poederen.’ Dat heeft Ella me geleerd. ‘Zo heurt dat,’ deed ze een bekakte dame na. ‘Veel netter dan dat je zegt dat je moet plassen, Fiep.’

Barbara moet lachen en zet de waterkoker aan.

Op het toilet ruikt het lekker fris. De tegeltjes blinken, er liggen geen stofvlokken in de hoeken of stapels kranten. Er hangen geen kaartjes aan de muren of foto’s. De toiletrolstandaard is helemaal gevuld en de wastafel, het zeepompje en de kraan glimmen. Als ik heb geplast, blijf ik zitten. Ik kijk naar de kalender die precies op de juiste maand hangt. Ik blader de kalender door en zie dat op 12 juli de vader van Sofie jarig is. RIKKERT staat er geschreven in keurige blokletters. Op 1 november is REMCO TE BEEKBIESE jarig en op 5 december WILLY HEUTINK. Allemaal met dezelfde pen en in hetzelfde handschrift. Ik trek door, was mijn handen en droog ze af aan een zachte, droge handdoek.

Als ik terugkom in de tuin, zitten Sofie en haar ouders aan de thee.

Ik drink mijn citroenthee met kleine slokjes. Rikkert zet binnen muziek op. Ik hoor de eerste lange tonen van *House of the Rising Sun*. Ik neurie zachtjes mee. Het was het eerste nummer dat ik op mijn gitaar leerde spelen.

Als ik na de thee naar huis ben gefietst, merk ik dat ik mijn huissleutel ben vergeten. Ik kan Sofie wel appen of ze mijn sleutels morgen meeneemt. Ik heb echt geen zin om dat hele stuk terug te fietsen. Daarom bel ik aan. Ik hoor nog niets bewegen in huis. Ik bel nog een keer.

Het blijft stil. Waarom doet er niemand open? Mijn vader is misschien nog aan het werk, maar mijn moeder zou thuis moeten zijn.

Als er nog steeds niemand opendoet, zet ik mijn fiets in de achtertuin. De vuilniszakken die mama van de week buiten heeft gezet, staan er nog steeds. En er ligt een stapel afgezaagde tafelpoten op het gras. Ik klop op de ramen.

‘Mama! Mama! Doe eens open! Ik ben mijn sleutel vergeten!’

Mama zit soms zo in haar eigen wereld dat ze de telefoon of deurbel niet hoort. Ik mag altijd naar tante Kitty als het nodig is of als ik niet alleen wil zijn, maar ik wil niet naar tante Kitty. Ik wil gewoon naar binnen. Dus roep ik nog harder, terwijl ik op het keukenraam bonk: ‘MAMAAA!’

Eindelijk hoor ik gestommel boven. En dan duurt het nog even voor mama de deur opendoet. Ze draagt de badjas van papa en houdt hem dicht met haar linkerhand.

‘Hé Fiep, lieverd,’ zegt ze als ze de keukendeur opendoet.

‘Was je aan het slapen?’ vraag ik argwanend.

‘Een beetje. Maar ik wou er net uit komen.’

Ja, ja. Ik geloof er niets van. Ze lag zeker de hele dag weer in haar bed te stinken.

Gevoelige snaar

Mama zet de enige schone beker voor me neer en schenkt de thee in. Het is een grote mok van *The Beatles*, de lievelingsband van mijn vader. Papa vindt het altijd heel fijn om naar muziek te luisteren. Hij zegt dat hij er gelukkig van wordt. Muziek is op school mijn lievelingsvak en we zijn al aan het oefenen voor de eindmusical. Ik hoop dat ik de klas live mag begeleiden op mijn gitaar. Maar dan moet ik nog wel flink oefenen. Juf Myrthe wil dat ik binnenkort een keer voor haar alleen speel, zodat ze kan zien of ik het goed genoeg kan. De musical die we gaan spelen, heet *Achtbaan* en gaat over afscheid nemen van de basisschool. De hoofdpersoon is een meisje dat, net als ik, in groep acht zit. Ze heet Hanna en is helemaal gek van achtbanen, maar omdat ze nogal klein is voor haar leeftijd mag ze niet in de gaafste achtbanen die over de kop gaan. Dan moet je minimaal 1 meter 40 zijn en zij is nog zeven centimeter te klein. Haar liefste wens is om

ooit met haar vriendin Willemijn in De Baron van de Efteling te gaan. Haar vriendin durft eigenlijk niet, maar ze gaat het doen als Hanna lang genoeg is. Intussen bedenkt Hanna de gekste dingen om snel langer te worden. Ze doet rek- en strekoefeningen en eet vooral lange dingen. Dropveters, komkommers en rechte bananen. Sofie en ik moeten er altijd om lachen. Alsof je daar langer van wordt.

‘Ik ga even douchen, schat,’ onderbreekt mama mijn gedachten.

Het is al laat in de middag, dus ik gok dat ze weer de hele dag in bed heeft gelegen, terwijl ik op school was. Ik zie aan haar ogen dat ze, of heel verkouden is, of net gehuild heeft. ‘Is er iets, mama?’ vraag ik.

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Het gaat wel weer over,’ zegt ze.

‘Echt?’

Ze knikt en gaat naar boven.

Mijn hete thee drink ik met piepkleine slokjes, terwijl ik Kachel aai. Ik maak me zorgen om mama. Stiekem denk ik dat ze weer last heeft van haar ziekte. Die heet bipolaire stoornis. Mama heeft het al heel vaak uitgelegd. Dan voelt ze zich niet goed, terwijl er niet echt iets aan de hand is. Soms reageert ze dan een beetje boos of geïrriteerd. Ze kan dan heel droevig zijn zonder echte reden, en als mensen zeggen dat ze naar de mooie dingen van het leven moet kijken, heeft dat helemaal geen zin. ‘Ik snap wel dat ze dat zeggen, maar de somberheid zit in mijn hoofd. Die kan